

техніку необхідну для учасників (майнерів) цього віртуального ринку. Наступним кроком буде розглядатися можливість виходу віртуального ринку на рівень існуючих фінансових і валютних систем. В такому випадку перед світом встане завдання необхідності перегляду основних принципів Ямайської валютної системи.

Галина ТАРАСЮК

Житомирський державний технологічний університет,
м. Житомир

ПРОБЛЕМИ ІННОВАЦІЙНОГО РОЗВИТКУ ВІТЧИЗНЯНИХ ПІДПРИЄМСТВ

Важливим питанням для розвитку вітчизняних підприємств є інноваційна спрямованість розвитку їх виробничого потенціалу. Аналіз розвитку промислових підприємств свідчить, що фактори, які забезпечують економічне зростання сьогодні багато в чому себе вичерпали. Однією із проблем є зниження інноваційної активності підприємств, але навіть вона часто не сприяє підвищенню конкурентоспроможності, тому що залишається сконцентрованою на розширенні асортименту продукції, а не спрямовується на досягнення сучасних стандартів якості підвищення ефективності виробництва.

Інноваційний процес має пронизувати все підприємство і впливати на всі його підсистеми: організаційну структуру, мотивацію праці, технологію, інфраструктуру, комунікаційні потоки, рухливість персоналу, стиль керівництва, інформаційну систему, організаційну культуру тощо. Зміни будь-якого виду і функціонального призначення в системі суб'єкта господарювання призводять до виникнення проблем різного рівня і викликають трансформацію потенціалу. Сучасні закордонні теорії управління інноваціями, як правило, передбачають послідовну реалізацію конкретних організаційних етапів від розробки інновацій до їх масового використання. Ці теорії мають у своєму розпорядженні достатній арсенал засобів для забезпечення реалізації функцій управління інноваціями безпосередньо на підприємствах. Увага вітчизняних вчених і практиків до питань інновацій пояснюється тим, що інноваційна діяльність підприємств викликана необхідністю адаптації до ринкового середовища, що змінюється. У діяльності українських підприємств недостатньо уваги приділяється питанням управління інноваціями (виняток складає експлуатаційний етап), відсутні стратегія і плани управління інноваційною ситуацією, не формується політика управління інноваціями, слабо розвинута система адаптації управління до інноваційної сфери.

Усі країни прагнуть до розробки і реалізації державної інноваційної політики. Вплив держави може бути спрямований на максимальну підтримку власного інноваційного потенціалу, провідних наукових і

конструкторських центрів, а також на забезпечення реалізації науково-технічної політики, що відповідає світовому рівню. Це означає, що Україна може обрати такі напрямки розробки „високих” технологій, для реалізації яких у державі вже створені реальні передумови і відповідний науково-технічний потенціал виходу на передові позиції світової науки і техніки [1].

Для підвищення ефективності інноваційної діяльності необхідно, перш за все, забезпечити просування, стимулювання факторів, які сприяють інноваційній діяльності: економічних та технологічних – наявність резерву фінансових, матеріально-технічних засобів, необхідної господарської та науково-технічної інфраструктури; політичних та правових – законодавчі заходи (особливо пільги), які заохочують інноваційну діяльність, державна підтримка інновацій; організаційно-управлінських – гнучкість організаційних структур, демократичний стиль управління, формування цільових, проблемних груп, реінжиніринг; соціально-психологічних та культурних – моральне заохочення, забезпечення можливостей самореалізації, звільнення творчої праці від рутини тощо. Для забезпечення піднесення інноваційного розвитку підприємств, та й економіки в цілому, потрібно упорядкувати наявну систему законодавства та доповнити її цілою низкою необхідних документів, які б регламентували та забезпечували всі складові інноваційної політики держави (створення інноваційної інфраструктури, розвиток трансферу технологій, венчурне фінансування, формування національної інноваційної системи, розвиток високотехнологічного виробництва, інтеграцію науки, освіти та виробництва, регіональний інноваційний розвиток; формування інноваційних (технологічних) кластерів та інше) і створювали стимулююче середовище для результативного здійснення процесу оновлення продукції та технологій на підприємствах.

Основною проблемою вітчизняної інноваційної сфери залишається низький рівень готовності підприємницького сектору до впровадження інновацій, що обмежує зростання продуктивності праці, формує високу енергоємність виробництва. На макrorівні це призводить до ігнорування модернізації та структурної перебудови економіки, тобто відсутнє якісне оновлення. Дисонанс зміни динаміки економічного зростання з упровадженням у промислове виробництво нових високих технологій призводить до зниження конкурентоспроможності економіки.

Проте потенціал для розвитку інноваційної діяльності в Україні є значним. Головною передумовою розробки потужних інноваційних проектів є напрацьована наукова база, яка попри значну міграцію талановитих кадрів за кордон та відсутність належної підтримки з боку держави, залишається дієвою. Саме якість науки, освіти та активізація інноваційної діяльності мають істотний вплив на забезпечення економічного зростання і прогресу суспільства, тому потребують особливої уваги з боку держави.

Список використаних джерел

1. Вакалюк В.А. Організаційно-економічне забезпечення активізації інноваційної діяльності в економіці України / В.А.Вакалюк // Менеджмент суб'єктів господарювання в умовах міжнародної інтеграції: колективна монографія / за заг. ред. д.е.н., проф. Тарасюк Г.М. – Житомир : ЖДТУ, 2016. – 448 с. – С.295-297.

Віталій ТОЛУБ'ЯК

Тернопільський національний економічний університет
м. Тернопіль

РОЛЬ ІННОВАЦІЙ В ПУБЛІЧНОМУ УПРАВЛІННІ

Впродовж останніх десятиліть у світі відбулася суттєва трансформація потреб, інтересів, цінностей людей, а також соціальних, економічних та управлінських відносин. Урбанізація, скорочення чисельності населення, віртуалізація окремих сфер життя, стрімкий розвиток споживання, зменшення природних ресурсів, погіршення стану довкілля, нестандартна конкуренція, нова інфраструктура тощо – це лише деякі характеристики змін у сучасному світі, які не оминули і Україну. При цьому загальними закономірностями суспільного розвитку є: динамізація усіх процесів, поява нових форм функціонування, інтеграція, непередбачуваність подій, нерівномірність розвитку систем, значне збільшення та швидке поширення інформації тощо. В таких умовах результативність ефективність як державного, так і муніципального управління залежить від використання інноваційних форм і методів управління [2, с. 5]. Для України ця проблема ще більше актуалізується у зв'язку із проведенням адміністративно-територіальної реформи, що вимагає модернізації усієї системи публічного управління для прискорення соціальних і економічних змін.

Інновацій в системі публічного управління необхідно розглядати як самостійний клас інноваційних явищ та процесів з власною специфікою та сферою функціонування. Разом з тим для управлінських інновацій характерні і риси інновацій усіх інших типів (формування нових послуг, ринку управлінських послуг, впровадження нових управлінських технологій, реалізація нових маркетингових підходів у діяльності державних органів влади та органів місцевого самоврядування) [1]. Досліджуючи дану проблематику Дехтярьова О. І. зазначає, що інновації в публічному управлінні слід розглядати як нові форми і методи роботи органів виконавчої влади та органів місцевого самоврядування, нові управлінські технології, підходи та інструменти, які сприяють вирішенню поточних завдань, та для удосконалення самої системи публічного управління, а з іншого, – для підготовки та реалізації стратегій розвитку територіальних громад. Ці інновації передбачають виявлення і використання латентних